

Mõnused risti inimised on hirmus julged ja uhked omma hea usso peäle, ja ommeti polle se muud kui üks mofkade lob-bisemine, mis agga kele otsast tunnistakse, agga mitte süddame põhjast: sest muido peaks nende ellowiis parremaid kombeid näitama.

Misuggused puud, kel paljad lehhed külles, ilma wiljata, raiutakse mahha, ja wiisatakse tulleahjo, põlletamiseks. — Et meie kül omma hea teggude pärrast õnsaks ei sa, waid omma õige usso pärrast: — siiski, kui usso jurest ei kaswa õiget usso-wilja, ehk häid teggusid wälja, — siis se samma usk on üks surnud usk. — Ellaw usk ütleb: „Õnsad en armolised; sest nemmad peawad armo sama.“ (Matt. 5, 7.) ja Luk. 10, 37: „Minne, ja te sinna nendasammoti.“ —

Lootsiko üllem.

Kurama ranna äres, Libau lüüna kohhal, olli üks Hollandima laew sures häddas tule ja tormi käes, kolm ööd ja päwa. Wimald aias kaljo peäle kinni, laew kohhe poleks lõhki, teine pool waus põhja, teise peäl inimised karjusid ja kisedasid surmahäddas! — Jah, kes wõib seäl aidata? —

Üks lootsiko üllem, — nimme Tode, — ütles naese wasto: „Minna lähhen ommeti neile abbits, kül Summal wõib mind aidata!“

Maene pallus filmaweega: „Kuhhu lähhen minna omma lastega, kui sinna ärra-
appud. Kule ommeti, armas mehheke, kui hirmsast tuul merrelaened ülles ja alla pek-sab!“ —